

GUDS ANSIKTER

8.-29. MARS
2008

SAMTIDSKUNST
UTSTILLING

KULTURKIRKEN JAKOB
www.kkv.no

KIRKELIG KULTURVERKSTED

FORORD

Idéen til utstillingen «Guds ansikter» kom etter en utstilling, Revelation: Representations of Christ in Photography, som ble vist i Sverige i 2006. Fotografer hadde tolket Kristus-skikkelsen, og disse tolkningene førte til en overraskende sterk debatt i vårt naboland. Derfor inviterte vi Erlend Høyersten, direktør ved Sørlandets Kunstmuseum, til en samtale om hvem som egentlig eier bildet av Gud, eller Guds-fremstillingen i dag.

Er vi åpne for en ikonografisk nytolkning av Kristus-skikkelsen, eller bildet av Gud? Naturlige oppfølgingsspørsmål vil være:

- Hvilke forestillinger eksisterer i kirken i dag, og hvordan korresponderer disse med vår samtid og vår trospraksis?
- Hvilke forventninger finnes i kirken om hvordan Gud skal, eller kan framstilles, og hva skjer hvis ikke disse forventningene innfris?

Spørsmålene om man kan, skal, eller om det overhodet er mulig eller lov å fremstille bilder av Gud, er et tema i de fleste religioner. Gjennom de danske karikaturtegningene av profeten Muhammed, har problemstillingen fått ny aktualitet. Diskusjonen og uenigheten er verken ny eller forbeholdt islam. Den er også tilstede i de kristne kirkenes ulike historier.

Det er nå 5 år siden Kirkelig Kulturverksted laget utstillingen «Min Gud, Min Gud», med samtidskunst i Kulturkriken Jakob. Når vi nå lager utstillingen «Guds ansikter», er det fordi vi stadig synes samtidskunsten utfordrer med sine fortolkninger av tiden vi lever i. Den tvinger oss til å tenke over hva vi tror på, hva som er viktig og hvilke verdier som gjelder i livene våre og i samfunnet. Likevel er samtidskunsten fortsatt nesten fraværende i Kirken. Derfor synes vi det er spennende igjen å utforske møtet mellom kirkerommet og samtidskunsten, for nettopp å bli konfrontert og utfordret på holdninger og tanker rundt hva kunst i Kirken er og kan være.

Utstillingen «Guds ansikter» tar høyde for å berøre nevnte problemstillinger gjennom verk som konkret og fysisk forholder seg til dette området, og verk som kan leses i lys av problemstillingene. Slik vil utstillingen bestå av verk som vekselvis kommenterer, vekselvis utfordrer etablerte måter å se de tradisjonelt hellige bilder på.

Vi vil takke både Erlend Høyersten, og kunsthistoriker Gunnar Danbolt som vi har samarbeidet med også rundt denne utstillingen av samtidskunst.

Kurator: Erlend G. Høyersten, direktør for Sørlandets Kunstmuseum

Det vises verk av:

Michal Nygren, Morten Viskum, Banks Violette, Jone Kvie, Siri Hermansen, Roald Andersen, Gardar Eide Einarsson og Nan Goldin.

Verkene er lånt inn av kunstnerne og private samlere.

Utstillingen er støttet av Norsk Kulturråd og Stiftelsen Fritt ord.

Berit Hunnestad, Erik Hillestad

KIRKELIG KULTURVERKSTED

NOEN TANKER UNDERVEIS

Jeg ble i 2007 forespurt av Kirkelig Kulturverksted om å lage en utstilling for dem. Det var ønskelig av oppdragsgiver at det skulle være en utstilling som skulle tematisere, eller i det minste være bevisst en del diskusjoner som hadde pågått i media og som handlet om gudsfremstillinger. I 2006 hadde en utstilling i Sverige med fotografers nyfortolkning av den kristne ikonografi og billedarv, til forbløffelse for mange, vakt debatt og harme. Ordsnittet rundt de danske karikaturtegningene av profeten Muhammed hadde ikke bare gått høyt, den avfødte også en rekke voldelige situasjoner og fremsatte trusler. Men kjenner man sin historie og kunsthistorie vet man at også i de kristne kirkenes ulike historier har fremstillingen av Gud vært gjenstand for kontroverser, dogmer og billedfiendtlighet, konservatisme og nytenkning. Også i den norske kirke har debatten og uenigheten tidvis vært stor.

Jeg ønsket ikke å lage en utstilling som var dominert av bearbeidelser av et allerede eksisterende billedmateriale. Ofte ser man at når denne type utstilling lages preges den av referanser, parafraseringer og distanse, med andre ord; en postmoderne og intellektuell tilnærming til tematikken. Det er selvfølgelig ambisiøst, men jeg ønsket å gjøre noe annet.

Det viktigste spørsmålet for meg ble: hvordan kan man i dag lage en utstilling som undersøker vårt forhold til religiøse bilder uten å redusere et slikt prosjekt til å omhandle variasjoner over kjente temaer og parafraser over en etablert ikonografi? Når og på hvilken måte oppnås følelses og intellektuell kontakt i kirkerommet, når er man sårende, når er man utfordrende og når går man over en uskreven linje?

Når man stiller denne type spørsmål vil et naturlig oppfølgingsspørsmål være: hvilke forestillinger eksisterer i dag i kirken, og hvordan korresponderer denne med vår samtid og vår trospraksis? Like interessant for kurator og publikum er å se hva som skjer med den kunsten som vi vanligvis ser i gallerirommet eller på museum. For ingen av disse verkene er utviklet med tanke på dette kirkerommet. Så hva skjer med den når den flyttes inn i et rom med en annen historie og annen mening?

Erlend G. Høyesteren

DIREKTØR FOR SØRLANDETS KUNSTMUSEUM

GUDS ANSIKTER

I det rasjonelle, vitenskapelige språket – og det er det språket vi stort sett anvender til daglig – har Gud ingen plass. For i dette språket er verden en ansamling av ting som alle har bestemte navn, og Gud er ingen ting og er derfor uten referanse. Slik fremstår Gud som et tomt navn uten innhold.

Men det rasjonelle språket er ikke, uansett hva Vitenskapen hevder, det eneste, eksisterende språkspillet, for å bruke Ludwig Wittgensteins uttrykk fra *Filosofiske Undersøkelser*. Det finnes også et mytisk og religiøst språk, som ikke tar utgangspunkt i tingen, men i fenomenet. Og et fenomen er ikke, som tingen, isolert – det er dels et fenomen *for* noen, nemlig mennesker, og dels et fenomen *av* noe, hvor dette *noe* er ulike sider av virkeligheten. Det mytiske språket trekker slik menneskets *forhold* til det eksisterende inn i språket, og det gjør det mulig å omtale Gud, fordi han, slik kristendommen fremstiller ham, er en *person*. Og en person er en relasjonell størrelse og slik mer enn bare et individ. En person er et unikt *jeg* eller *du* som man kan henvende seg til, men som ikke kan karakteriseres ved hjelp av bestemte egenskaper, slik man kan det med et individ. Som individ er et menneske et *det* med forskjellige kvaliteter – hun eller han kan være så og så høy, ha kort eller langt hår, snakke vakkert eller vulgært, osv. Men som person er mennesket et *mysterium* som kun kommer til syne når vi henvender oss til det, for da først blir det et *du* for oss. Og når det skjer, blir vi som taler til ham eller henne, et *jeg*. Slik eksisterer en person alltid i forholdet, i relasjonen, til en annen person.

Derfor er vi ikke personer for staten – for den er vi alle individer (med personnr., fødselsår og -sted, vekt og høyde, inntekt, skatteprosent, etc.). For et individ er en ting som enkelt lar seg omtale i det rasjonelle språket. Men det gjelder altså ikke en person, enten dette nå dreier seg om Gud eller mennesket. Det er derfor begrepet *person* i vårt daglige språk mer og mer har glidd i ett med begrepet *individ* slik at de færreste lenger aner forskjellen. Men Gud er den som under ingen omstendigheter kan reduseres til et individ, derfor kan han ikke omtales i det rasjonelle språket uten at han forvanskes og forvandles til noe han *ikke* er.

Mens man tidligere uten større vanskeligheter kunne anvende både det religiøse og det rasjonelle språket, er det siste nå ikke bare blitt dominerende, men nesten enerådende. Riktignok finnes det fremdeles et *poetisk* språk, som har overtatt noen av det religiøse språkets funksjoner, men det har – det må vel innrømmes – liten erkjennelsesmessig status. Og likevel utgjør dette poetisk-kunstneriske språket den kanskje eneste mulighet vi i dag har for å uttrykke den (fenomenale) virkelighet vi opplever og forholder oss til – og derfor også *Guds ansikter*.

Det menneskeskapte fenomenet *kunst* er i likhet med Gud ingen ting, men et fenomen som forutsetter både et *for* og et *av*. Vi kan naturligvis beskrive et kunstverk ned til minste detalj – og det skjer ofte nok – men da står det frem som et objekt, en ting, og en ting kan vi ikke forholde oss til. Men i det øyeblikk vi opplever en ting som kunst, forsvinner tingen og fenomenet oppstår. Og da er ikke lenger tingens egenskaper relevante, selv om de utvilsomt er tilstede og kan listes opp. For i forholdet antar kunstverket personens karakter. Det er akkurat derfor kunsten, enten det nå dreier seg om poesi, musikk eller billedkunst, kan sugge frem det mysterium som Guds ansikter innebærer. Og det kan på den ene siden inntreffe fordi kunst og religion begge står i forholdets tegn – det er samtalen eller dialogen mellom kunst og betrakter og mellom Gud og den troende som er avgjørende – og på den andre siden fordi kunsten på indirekte, omgående vis kan antyde det mysterium som Guds ansikt utgjør.

Et eksempel på det finner vi i 2. Mos. 13, 21: «Herren gikk foran dem om dagen i en *skystøtte* som viste dem veien, og om natten i en *ildstøtte* som lystet for dem». Gud er naturligvis hverken en skystøtte eller en ildstøtte, og vi kommer knapt nærmere en forståelse av Gud ved å beskrive og analysere sky- og ildstøtten. De fungerer i teksten som symboler på Gud og det innebærer at det dreier seg om fenomener vi kan forbinde noe med som står for noe vi ikke kan nærme oss direkte. Men det er verd å merke seg at teksten slutter med ordene «for dem» – det viser at det akkurat er *forholdet* som er avgjørende. Og det er et forhold som bare det mytiske språket – og dets arvtager det poetisk-kunstneriske språket – kan få frem. Det rasjonelle språket derimot står maktesløs overfor dette, fordi det på klarhetens og objektivitetens alter må ofre det forstyrrende subjektive elementet som ethvert personlig forhold vil innebære. Derfor vil en vitenskapelig-orientert teologi alltid stå overfor alvorlige problemer når de skal tale om Gud, mens kunsten har en mulighet for å lykkes med å få frem Guds ansikter, enten dette skjer i nærværets eller fraværets tegn.

Utstillingen *Guds ansikter* i Jacobs kirke i Oslo er et dristig forsøk på å utprøve kunstens muligheter på dette område. Om det lykkes i dette tilfelle må den enkelte besøkende avgjøre. Men jeg vil tro at de opplevelser og refleksjoner som utstillingen vil vekke til live, vil gi enhver åpen og lyttende betrakter nye innsikter.

Gunnar Danbolt

MICHAEL NYGREN (NO)
PLAYING AT THE OPENING NIGHT, 2006, KE
INSTALLASJON
10 SKULPTURER AV STØPT POLYESTER

Det første du ser av utstillingen er skulpturene til Michael Nygren (f.1974). De fleste er plassert i kirkens våpenhus, resten inne i selve kirkerommet. Skulpturene er avstøpninger av virkelige mennesker, de har korpsumiformer på seg, og er hvitmalt. Det var også et av de første verkene jeg tenkte meg inn i denne utstillingen. Ifølge tittelen spiller korpsmusikantene ved en nattåpning, men befinner seg i absurde og traumatiske situasjoner hvor for eksempel en mann ligger død på gulvet eller en kvinne sitter apatisk mot veggen.

I galleriet vil vi kunne hevde at Michal Nygren tematiserer mellommenneskelige forhold. Og kanskje kunne vi si at installasjonen viser menn og kvinners fysiske og mentale motstand ved å måtte tilpasse seg sosiale konvensjoner. Det er uansett åpenbart at figurene representerer sårbarhet, usikkerhet og mistilpassning. Figurene fremstår som en gruppe gjennom likhet, situasjonen er lettere kaotisk og apatisk.

Jeg ønsket å bruke dette verket i inngangspartiet som en moderne variasjon over middelalderens tymphanonfelt. Men her er verken dommedag eller gudsrike. Her er oppløsning og resignasjon. Fraværet av mening blir stående igjen som en sterk følelse. Men det er også en fortelling om sårbarhet. Noen av figurene har forvillet seg inn i kirkerommet. Der blir de tilskuere, slik publikum blir.

MORTEN VISKUM (NO)

JEG HÅPER DERE IKKE DØDE FORGJEVES, 2004–2008, PE
SKULPTUR/INSTALLASJON
STÅL, GLASS, ORGANISK MATERIALE, READYMADES, DIV

Det neste du ser, etter at du har gått inn i kirkerommet, er en installasjon av Morten Viskum (f. 1965). Den består av en 8 meter lang industrihylle, der det er plassert over 2.000 rottelik i små prøveglass. Det er et verk som vekker ubehag gjennom materialbruken. Verket har likevel en renhet og presisjon, som sammen med beholdernes gjennomsjennelighet og gygne fargespill gir det estetiske kvaliteter.

Viskum har i en årrekke vært opptatt av vårt moderne samfunns forhold til død, og tidvis fornektelse av døden. Det er et verk, som ikke bare omhandler død, men også moralske valg som gjøres i lys av vitenskapen. Verket tematiserer offeret, gjerne i bibelsk betydning, men også offerets nødvendighet for å oppnå medisinske resultater og muligheter for helbredelse. Det stiller slik noen spørsmål ved hvordan mennesker forvalter skaperverket.

BANKS VIOLETTE (USA)
BERGEN CHAIR, 2007, PE
SKULPTUR
STØPJERN, GASS, DIV.

BERGEN CHANDELIER, 2007, PE
SKULPTUR
LYSSTOFFRØR, STÅL, DIV

Gjennom skulpturen til Viskum ser vi et verk av Banks Violette (f. 1973). Det er en stor lysekroner bestående av en mengde vertikale lysstoffrør som er montert i tre sirkler. Når vi har passert Viskums store vegg av en bokhylle, ser vi også den andre skulpturen. Det er ut ganske ordinær stablestol, av dem vi kan se i konferansehaller. Den ligger imidlertid veltet. Langs den øverste ryggen brenner det en flamme (!)

Violettes arbeider er minimalistiske, men samtidig teatrale og forførende. I hans skulpturer konfronteres en vakker og nærmest iskald polert estetikk med en underliggende tematikk der problematiske spørsmål reises. Da disse verkene ble vist i Bergen Kunsthall (2007) sa skrev man: «Violettes kunst, ofte kalt «New Gothic», er et møte mellom koder og språk hentet både fra ungdomskultur og romantiske strømninger i kunsthistorien. En installasjon av Violette kan eksempelvis fokusere på black metal, og den glidende overgangen mellom musikkjangerens teatrale fiksjonsverden og aktørenes faktiske virkelighetsoppfattelser og ideologi. Metal-estetikken blir et speilbilde på en ungdomskultur fylt av uro og angst som noen ganger gir seg utslag i destruktiv oppførsel og faktiske voldshandlinger.»

Jeg ønsket å bruke disse verkene av ulike årsaker. Den store lysekronen har et element av gotikk i seg. Kirkens nygotiske interiør ville være en spennende visuell ramme. Samtidig er den hovedlyskilden i kirkerommet, der det henger som et stort strålende objekt. Noen deler av kirkerommet vil slik forbli i mørket. Det blir nærmest en moderne fortolkning av gotikkens store tenker Abbed Sugers forklaring om at det guddommelige ligger i lyset. Den brennende stolen er i seg selv et sterkt bilde. I kirkerommet vil det også kunne åpne for bibelske fortolkninger: stol/trone ild/helvete, den brennende busk etc. Plasseringen langt oppe i kirkerommet, til venstre, vil for noen, også kunne gi assosiasjoner til 'den evige ild' slik den er synlig i det katolske liturgiske rom.

JONE KVIE (NO)
ASTRONAUT, 2006, PE
SKULPTUR
MALT BRONSE

I midtskipet, foran koret står en skulptur av Jone Kvie (f. 1971) Det forestiller en astronaut. Den er i tilnærmet legemlig størrelse og er hvit. Visiret er blankt og speiler rommet og publikum. Astronauten sitter på knærne og armene henger ned langs sidene. Grunnen til at jeg ville ha med denne skulpturen er at den er tvetydig. Jeg vet ikke om den kneler i fascinasjon/beundring eller resignasjon. I et kirkerom, der den ser mot den gamle altertavlen, kan vi også lure på om den ber eller reflekterer over sin egen situasjon. Avlutningen fra diktet «Jeg Ser» (1893) av Sigbjørn Obstfelders (1866–1900), fanger på et vis stemningen i verket der det er plassert:

Jeg ser, jeg ser ...
Jeg er vist kommet paa en feil klode!
Her er saa underligt ...

Samtidig fremstår astronauten som et bilde på fremskritt, utvikling og tro på vitenskapen. Slik møtes tro og vitenskap, og slik tas den problemstillingen Viskum fremsetter inn i en videre diskusjon.

SIRI HERMANSEN (NO)
VOODOO, 2008, PE
SKULPTUR
LEKETØY (KOSEDYR), PILLER, DIVERSE

Øverst i kirken, nærmest alteret kommer et verk av Siri Hermansen (f. 1969). Det er en ganske ordinær bamse, slik vi alle har hatt. Til forskjell fra hva vi er vant til er denne dekket med piller. Pillene har hun samlet inn fra venner og familie. Det alt i fra uskyldige fluortabletter til reseptbelagte medikamenter. Så hvorfor plassere utstillingens minste verk, under kirkens store alterbilde av Eiliv Petersen (1852 – 1928)

Den fysiske kontrasten mellom det lille og monumentale er selvfølgelig et tilsiktet poeng. I møtet med kirken eller trosinstitusjonen blir man liten. Noen ganger blir det kanskje for mange mennesker mellom individet og Gud, slik at troen blir vanskelig og Guds ansikt virker fjernt. På den andre siden står bamsen i denne sammenhengen som er en tydelig bilde på vårt behov for trygghet, men også trøst og ankerpunkt. For meg gir denne bamsen assosiasjoner til noen av de funksjoner helgenbildet hadde i den tidlige kirke, ikke som forbilde men som lovnad om at det er noen der for deg. At bamsen er dekket i piller kan leses på ulike måter: substitutt, nødvendighet, frykt etc. Er det et substitutt for en religion, eller er det en visualisering av Carl Marx påstand om at "religion er opium for folket"?

På gulvet, i et av sideskipene, ligger en haug av håndlagde bøker. De er laget av Roald Andersen (f. 1971). Bøkene, 150 stykker, er omtrent i samme størrelse som en gammel bønnebok. De er dyppet i voks. Det gir dem en patina, som både kan gi et inntrykk av elde og av pergament eller hud. De er sydd sammen med tynn kirurgtråd. På bokryggen er det montert en skalpell du kan bruke for å kutte tråden. Men sidene er forseglet med voksen. Boksidene er ikke tomme. De har et grotesk, voldelig og blodig motiv som er stykket opp slik at hver side består av en liten og ny del av motivet. Motivet kan du likevel ikke se med mindre du velger å ødelegge boken. Om man vet hva som er inni eller ikke, spiller ingen stor rolle. Det viktigste er at innsynet forutsetter en oppbrytning, en form for dekonstruksjon og dermed gjenskapelse. For meg blir det et bilde på hvordan vi kan forholde oss til kunnskap på en konstruktiv eller destruktiv måte. Boken kan i denne sammenhengen stå som en representant for tanken (eller det åndelige).

På et annet sted i kirken ligger en haug med voksavstøpninger av babydukke torsoer. Torsoene er utført i argentinsk bivoks, som har en påfallende hudkvalitet, i tekstur og farge. Kroppene har ingen lemmer eller hoder. Kanskje vil noen få assosiasjoner til bibelens beretning om Herodes ordre om drap på alle guttebabyer. Men ser vi etter er det bare jentekropper. Haugen av kropper kan også vekke til live bilder fra konsentrasjonsleirer og folkemord.

Kirkerommet åpner for lesninger som nok ikke har vært intendert fra kunstnerens side: kanskje er det en installasjon som åpner for refleksjon rundt kvinnens (underordnede) rolle i de store paterikalske verdensreligionene, kanskje handler det om overgrep i Guds navn, kanskje handler det om noe helt annet. I denne sammenhengen blir det også et verk som tydeliggjør forholdet mellom ånd og materie, mellom kropp og sjel. Uansett synliggjør installasjonen et menneskelig behov for objektet for å skape fokus i tenkningen.

Et tredje sted i kirken har Andersen lagt ut en mengde små medisinskap. Skapene er kvadratiske, i stål og med glassdør. I døren er et likearmet kors (som førstehjelpsskrin). Skapene ligger i rutemønster og danner et kvadrat. Dette verket står i form og materialvalg frem som en tydelig kontrast til de to forrige. Verket er klinisk og fraværet av noe menneskelig er åpenbart og påtrengende. Både beholderkarakteren og objektenes opprinnelige funksjon åpner for mulige lesninger som ligger tett opp til Hermansens og Viskums prosjekt.

ROALD ANDERSEN (NO)
U.T. 2008, KE
SKULPTUR/INSTALLASJON
BIVOKS

U.T. 2008, KE
SKULPTUR/INSTALLASJON
STÅL OG GLASS, READYMADES

U.T. 2008, KE
SKULPTUR/INSTALLASJON
PAPIR, BIVOKS, SKALPELL, DIV

GARDAR EIDE EINARSSON (NO)
"5 (WORDS)", "I" "HAVE" "NOTHING" "TO" "SAY" 2004, PE
MALERI
AKRYL PÅ LERRET

I et av sideskipene står fem store malerier av Gardar Eide Einarsson (f.1976). De er sorte og matte. Det skapes ingen refleksjon, snarere virker det som om de suger til seg lyset, slik matt fløyel kan oppleves. Einarsson jobber, i likhet med de fleste andre utstillerne, i et minimalistisk formspråk. I tillegg er arbeidene hans sterkt konseptuelle.

Da "5 (words)" ble stilt ut i København på galleriet Nils Stærk Contemporary Arts kunne følgende leses på galleriets hjemmeside: "5 (words)" refers to the standard reply of US-American governmental organisations while encountered with the official juridical system: 'I have nothing to say'. In previous works Einarsson has explored alternative economies in society, existing in the in-between of official economic structures and thereby presenting the non represented in our political, economical and cultural system. Hence, also in the present exhibition the artist makes apparent the communicative strategies of inclusion and exclusion dominant in the culture we live in and the parallel systems existing on the boarder of the well known society. With a view on the institutions of society, Gardar Eide Einarsson explores how they are negotiated and how ways are found to escape them and work with different degrees of belonging and non-belonging."

Hans bearbeidelse av ulike strukturer og maktforhold gjør det alene interessant å bruke Einarssons kunst i dialog med kirkerommet. Jeg vet fortsatt ikke om verkene skal leses avvisende, negative, resignerte eller konstaterende og kraftfulle. Det må bety at verket kan leve sitt eget liv, også her.

NAN GOLDIN (USA)
GILLES AND GOTSCHO, 1992-93, PE
FOTOGRAFI

I det I det andre sideskipet henger seks store bilder av Nan Goldin (f.1953). Goldins fotografiske arbeider er ofte en dokumentasjon av hennes eget liv. Etter en vanskelig oppvekst, rømte Goldin hjemmefra som 14-åring. Snart etter begynte hun å fotografere sin nye omgangskrets - bestående av dragartister, transvestitter, lesbiske og homoseksuelle. I fotografiene fanger hun seg selv og sine venners intime relasjoner og private øyeblikk, uten at disse fremtrer som påtvunget. I mange sammenhenger viser hun oss miljøer vi ikke kjenner eller som mange tar avstand fra.

Et eksempel på dette er serien av Gilles og Gotscho, som hun fotograferte i Paris. Gilles var hennes franske kunsthandler, som døde av Aids. I seriene følger hun ham og hans venn Gotscho, fra HIV-smitten er konstatert, til utviklingen av AIDS til døden inntreffer.

Det er et gripende verk, som jeg ikke klarer å være uberørt av. Men først og fremst ser jeg det som et sterkt verk som handler om nestekjærlighet og ubetinget oppofrelse. Ikke om seksualitet, (som homofili dessverre ofte reduseres til) men om kjærlighet og menneskelighet:

«Alt dere gjorde *mot* én av mine minste brødre, det gjorde dere *mot meg*»

(MAT 25:40)

MICHAL NYGREN

(f.1974 i Risør) Bor og arbeider i Risør

Utdannelse:

Kunsthøgskolen i Bergen avd. Kunstakademiet (2001-2003)

Kunstakademiet i Trondheim (1999-2001)

Kunsthøgskolen i Bergen (1997-1999)

Arbeider med installasjon, skulptur, performance og film???. Har siden 1999 hatt separatutstillinger i Bergen, Os og Oslo. Deltok på gruppeutstillingen MECCANO på Sørlandets Kunstmuseum 2007

MORTEN VISKUM

(f.1965 i Drammen) Bor og arbeider på Vestfossen

Utdannelse:

Statens Kunstakademi, Oslo (1993-1997)

Norges Veterinærhøgskole Oslo (1987-1993)

Arbeider primært med installasjon og skulptur. Har siden 1990 hatt en rekke separatutstillinger i inn- og utland og deltatt på gruppeutstillinger, biennaler og kunstmesser i bl.a; Kina, Cuba, Spania, USA og Danmark. Hans arbeider er representert i en mengde offentlige og private kunstsamlinger.

BANKS VIOLETTE

(f.1973 i Ithaca, New York) Bor og arbeider i New York

Utdannelse:

Columbia University, New York, NY, M.F.A (2002)

School of the Visual Arts, New York, NY, B.F.A. (1998)

Tompkins Cortland Community College (1994-1995)

Arbeider hovedsakelig med installasjon og skulptur. Har siden 1997 vist arbeider separat og deltatt på gruppeutstillinger på gallerier og museer internasjonalt. Hans verk er innkjøpt av prestisjetunge kunstsamlere som bl.a; Saatchi Gallery i London, MOMA og Guggenheim Museum i New York.

JONEKVIE

(f.1971 i Stavanger) Bor og arbeider i Malmö

Utdannelse:

Statens Kunstakademi, Oslo (1995-1997)

Vestlandets Kunstakademi, Bergen (1993-1995)

Arbeider primært med skulptur. Har siden 1997 hatt separatutstillinger og deltatt på gruppeutstillinger nasjonalt- og internasjonalt og utført utsmykninger på Telenor Hovedkvarter, Fornebu, Høgskolen i Østfold, Halden og Stavanger Aftenblad i Stavanger. Hans skulpturer er innkjøpt av bl.a; Malmö Kunstmuseum, Rogaland Kunstmuseum og Norsk Kulturråd

SIRI HERMANSEN

(f.1969) Bor og arbeider i Tromsø og Oslo

Utdannelse:

Ecole nationale supérieure des beaux-arts, Paris (1993-1997)

Parsons School of Design, Paris (1991-1993)

Oslo tegne og maleskole, Oslo (1989-1991)

Arbeider med fotografi, video og installasjon og har siden 1996 deltatt på gruppeutstillinger og hatt separatutstillinger i inn- og utland. Hennes verk er representert i en rekke private samlinger i Norge, Sverige, Holland og Frankrike. Innkjøpt av Norsk Kulturråd, Nordnorsk Kunstmuseum og Nasjonalmuseet i Norge

ROALD ANDERSEN d.y.

(f. 1971) Bor og arbeider i Kristiansand

Arbeider med maleri, grafikk, tegning, installasjon, performance. Har siden 1996 hatt separatutstillinger og deltatt på kollektivutstillinger og festivaler i Norge, Sverige og Grønland. Han har også utført utsmykninger på Vennesla Omsorgssenter og Fylkeshuset i Vest-Agder.

GARDAR EIDE EINARSSON

(f.1976 i Oslo) Bor og arbeider i New York

Utdannelse:

Whitney Museum of American Art Independent Study Program/ Cooper Union School of Architecture, Architecture and Urban Studies Program, New York (2002- 2003)

Whitney Museum of American Art Independent Study Program, Studio Program, New York (2001- 2002)

Staatliche Hochschule für Bildende Künste – Städelschule, Frankfurt am Main (1999- 2000)

Kunsthøgskolen i Bergen, avd Kunstakademiet (1996- 2000)

Arbeider med bl.a. skulptur, installasjon, maleri og publikasjoner???. Han har siden 2000 deltatt på en mengde separate og gruppeutstillinger i inn-og utland og er innkjøpt bl.a. Museum of Contemporary Art (Los Angeles), Astrup Fearnley Museet for moderne kunst, Malmö Kunstmuseum og Nasjonalmuseet i Norge.

NAN GOLDIN

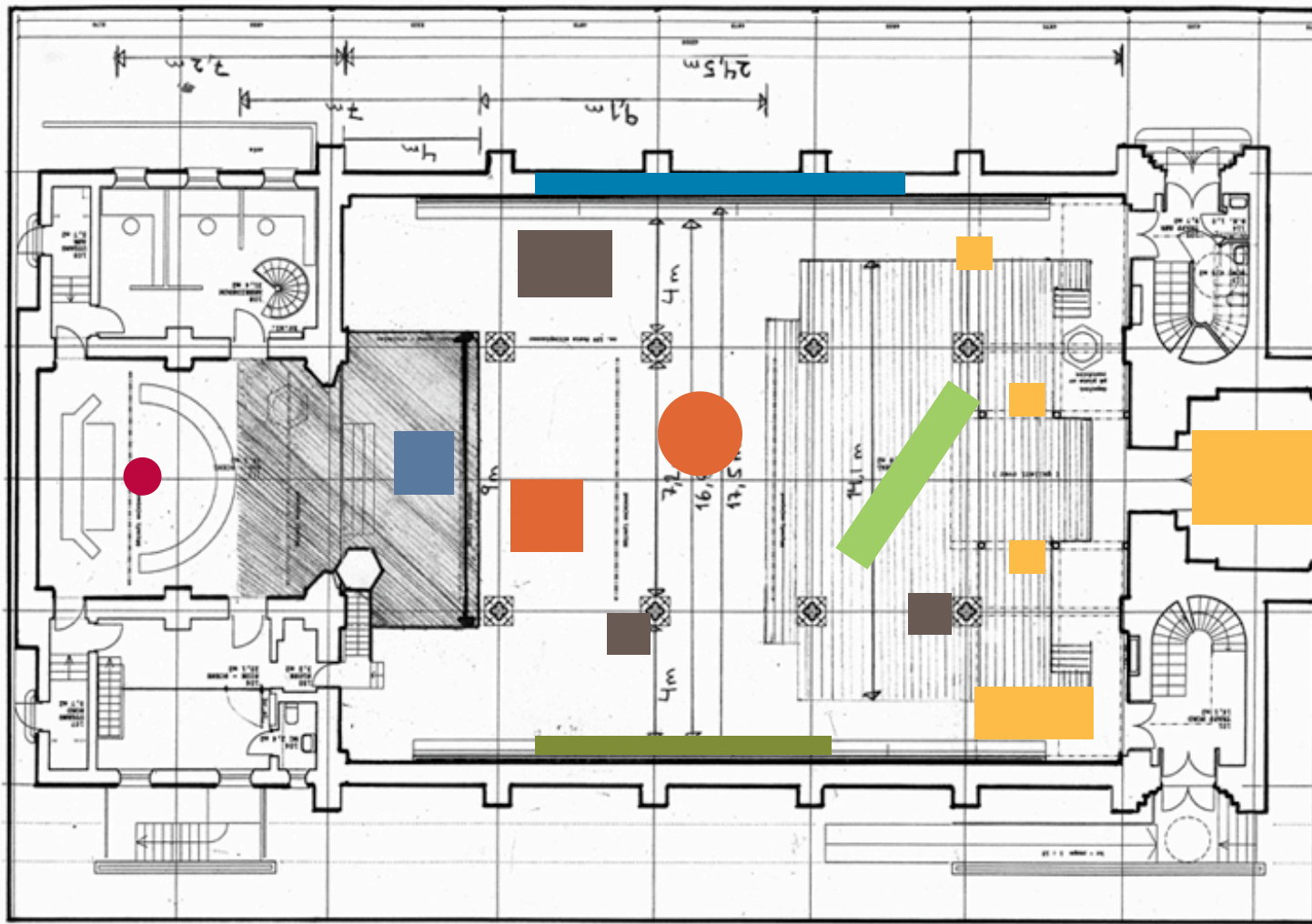
(f.1953 i Washington, DC) Bor og arbeider i Paris

Utdannelse:

Fifth Year Certificate. Tufts University, Boston, MA (1978)

B.F.A. Tufts University, Boston, MA (1977)

Arbeider med fotografi og er en av samtidens mest kjente kunstnere innen kunst- og dokumentarfoto. Hun har hatt en mengde separatutstillinger og deltatt gjentatte ganger på gruppeutstillinger, biennaler og festivaler internasjonalt i en årrekke.

- SIRI HERMANSEN
- MICHAL NYGREN
- GARDAR EIDE EINARSSON
- BANKS VIOLETTE
- JONE KVIE
- MORTEN VISKUM
- NAN GOLDIN
- ROALD ANDERSEN d.y.